

Leo samirkšķināja acis. Sākotnēji viņš redzēja tikai smiltis. Bet tad skatienu piesaistīja kustība. Tālumā kustējās nebeidzams, zils plašums.

Mēnesnīca paspēra soli uz priekšu, melnbaltajām ķepām iegrimstot mīkstajā pamatnē. – Tas nav parasts ezers... Tas izskatās pavisam citādi nekā ezeri, ko man ir gadījies redzēt. Tas šķiet bezgalīgs...

Leo pārskrēja baiļu tirpas. Mēnesnīcai bija taisnība. Aiz zilā, vizuļojošā klaida nebija redzama cietzeme. Pakalna piekājē smiltīm krākdami uzklupa lieli viļņi. Tie sašķīda baltās putās, atkāpās un deva vietu citiem.

ERIN HUNTER

SURVIVORS

THE ENDLESS LAKE

ĒRINA HANTERE
KLANU SUŅI
BEZGALĪGAIS
EZERS

No angļu valodas tulkojusi
Ieva Elsberga

821.111(73)-93

Ha 466

Erin Hunter

SURVIVORS 5: THE ENDLESS LAKE

Copyright © 2014 by Working Partners Limited

Series created by Working Partners Limited.

Cover © Wydawnictwo Nowa Baśń 2023

Illustration author: Anna Andruchowicz

All rights reserved.

Ērina Hantere

KLANU SUŅI. BEZGALĪGAIS EZERS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Marika Taube*

Redaktore *Santa Brauča*

Korektore *Evija Stikute*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4344

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta

izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta

atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2023

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-32-138-2

Īpašs paldies Inbali Izerlesai

*Veltīts Terēzei Sandersonei Konseho
un Greisai Vasko-Džārvisai*

SUNŅU KLANI

SAVVAĻAS BARS (HIERARHISKĀ SECĪBĀ)

ALFA milzu vilka jauktenis ar sirmi baltu kažoku un dzeltenām acīm.

BETA neliela vējasune ar īsu, pelēku spalvu (dēvēta arī par Sauli).

MEDNIEKI **UGUNS** – ražens, brūns suns ar garām ausīm un pluskainu kažoku.
AŠĀ – sīka kucīte ar dzintaraini brūnu un baltu kažoku.

ATSPERE – medību sune ar dzintaraini brūnu, melni lāsumotu kažoku.

LEO – suns ar biezu, zeltaini baltu kažoku.

BRUNO – liels, brūns cīņassuns ar biezu kažoku un bargu purnu.

BELLA – kucīte ar biezu, zeltaini baltu kažoku.

MIKIJS – melnbalts ganusuns ar gludu, zīdainu spalvu.

PATRUĻNIEKI **MĒNESNĪCA** – melnbalta ganusune.
ŠAUTRA – slaida, brūni balta dzinējsune.

MARTA – milzīga, melna sune ar biezu kažoku un lielu galvu.

	DEIZIJA – sīka, balta kucīte ar brūnu asti.
	SMILKSTS – sīks savāda paskata šunelis ar mazām auštelēm un krunkainu purnu.
<u>OMEGA</u>	sīka kucīte ar garu, baltu spalvu (saukta arī par Saulstarīti).
<u>KUCĒNI</u>	KNOSIS – melnbalts, pluskains šunelis (Uguns un Mēnesnīcas dēls).
	NĀSIŅA – melna, pluskaina šunele (Uguns un Mēnesnīcas meita).
	MĒLĪTE – tumši un zeltaini brūna asins-sune.

ASINSSUŅI (HIERARHISKĀ SECĪBĀ)

<u>ALFA</u>	slaida, melni brūna sune ar baltu ilkņa formas lāsumu zem auss (saukta arī par Nazi).
<u>BETA</u>	ražens, melni brūns suns (saukts arī par Rungu).
	DUNCIS – dzintaraini brūns suns ar strupu purnu.
	PISTOLE – melni brūna sune.
	ZVĒRS – melni brūns suns.
	UZŠĶĒRDĒJA – melni brūna sune.
	REVOLVERIS – melni brūns suns.
	CIRVIS – melni brūns liela auguma suns.
	IZKAPTS – liela, melni brūna sune.

VĀLE – plecīgs, melni brūns suns.

MUSKETE – melni brūns suns.

LODE – melni brūna sune.

ŠĶĒPS – melni brūns suns.

BULTA – jauns, melni brūns suns.

OMEGA sīkāks melni brūns suns (saukts arī par Skroti).

KUCĒNS **ILKNIS** – tumši un zeltaini brūns šunelis.

VIENPAŠI

SIRMAIS – liels, drukns suns ar strupu purnu.

NERVS – dzintaraini brūns, melni lāsūmots suns ar klibu kāju.

EZERS

BĀKA

EZERA CEĻŠ

BEZGALĪGAIS

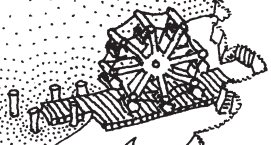
IEEJA ALĀ

SAVVAĻAS BARA
APMETNE

TUNEĻA IZEJA

GARĶEPAINŪ PILSĒTIŅA

LUNAPARKS

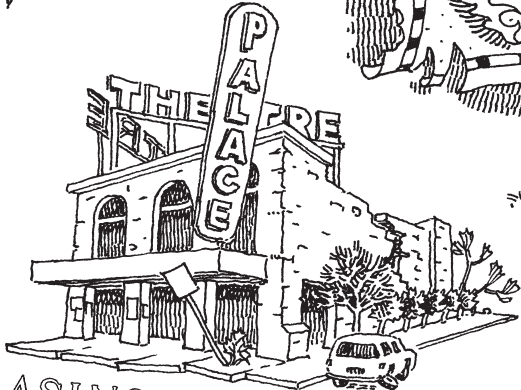
UZ
PILSĒTU

SAINDĒTĀ

KRĀSTMĀLA

UZ NERVA
MEŽU →

ASINSSUŅU
MIDZENIS

UPE

PROLOGS

Kucēni cīkstējās, katrs cenzdamies pirmais tikt laukā. Vaukšķis smilkstēdam ar sīkajām priekšķepām bungāja pa caurspīdīgā akmens durvīm. Garķepainis izslāja cauri telpai, nostādamies starp suņukiem un izgrūzdams to pašu uzjautrināto ņurdienu kā ik rītu.

Vaukšķa māšele Pīkste ar zeltaino purnu iebukņija brālīm sēnā, un tas viņu rotaļājoties pagrūda.

– Pacietību, – rājās suņu mamma. – Jūs vairs nesat maziņi.

Vaukšķis uzreiz norimās, izrieza krūtis un pacēla galvu.

Saulesuns lēkšoja pār debesjumu, spilgti izgaismodams caurspīdīgo akmeni. Vaukšķis samirkšķināja acis žilbinošajā spozmē un domās sev atgādināja, ka ir ieguvis savu īsto vārdu – Leo. Vēl gan suņuks nebija ar to saradis, tomēr nu jau klājās uzvesties kā pieaugušam sunim. Viņš mēmi gaidīja un skatījās, kā garķepainis pārliccas viņiem pāri.

Es būšu kluss un pacietīgs, tieši kā mamma piekodināja, Vaukšķis domāja un apspieda vēlēšanos lēkāt un riet līdz ar brāļu un māsu pulciņu. Bet, kad

caurspīdīgā akmens durvis atvērās, viņš brāzās laukā kopā ar pārējiem.

– Es būšu pirmā! – Pīkste ievaukšķējās un aizjoņoja pāri pagalmam.

Vaukšķis jau dzīrās mesties tai pakal, bet saminstinājies apstājās. Zeme bija sasalusi un palsi spīguļoja kā vizoši nagi. Zem ķepām kraukstēja raupji, auksti grubuļi.

Pienāca mamma. – Tā ir salna. Tā neko sliktu nedara.

Pīkste lēni meta lokus, izslējusi sīko astīti. Pārējie ar ķepām taustīja zemi un platām acīm uzlūkoja mammu.

Vaukšķis nervozi paostīja zāli. – Tā ir tik auksta.

Mamma mierinoši nolaizīja dēlam ausi. – Jā, auksta, bet ne bīstama. Tā tev pāri nedarīs.

Tas Vaukšķi iedrošināja. Viņš sev atgādināja, ka ir jau gandrīz pieaudzis suns, nevis kaut kāds sīks, pārbijies kucēns. Viņš pagriezās prom no mammas un sāka ošņāties pa kraukstošo zāli. Tā kutināja purnu, un suņuks izbrīnīts atklāja, ka ierastie pagalma aromāti vairs nav jūtami, – no maura vēdīja tikai salts miklums. Nebija manāma ne blīvās, tumšās zemes dvaša zem velēnas, ne rūgteni spīvais kukaiņu smārds. Vaukšķis dziļi ievilka gaisu. Pār muguru pārskrēja līksma satraukuma trīsas. Līdz ar salnas auksto elpu uzvēdīja vārs silta dzīvnieciņa aromāts.

Te nesen staigājis gards kumosīņš.

Aštele sāka luncināties pati no sevis, bet suņuks piespieda to rimties. Pārējie kucēni dzenāja cits citu pie pagalma durvīm – tur nu gāja vaļā skaļš jandāliņš. Vaukšķis nepievērsa tiem uzmanību. Kaut kur sarmas sastindzinātajā zālē bija lodājis medījums, un viņš tam sadzīs pēdas! Viņš pierādīs mammai, ka nav vairs mazs kucēns. Bet vajadzēs palīdzību.

Suns mirkli sastinga ar zemu noliektu galvu. Ko tādā brīdī teiktu mamma?

Ak, Mežasuns, visu mednieku aizstāvi, tu, kas esi apķērīgs, straujš un drošsirdīgs, lūdzu, parādi man ceļu pie tā, kas mīt zālē. Vaukšķis apmierināts nolaizīja priekšķepu – bija sanācis gluži labi. Jācer, tas būs atstājīs iespaidu arī uz garu suni.

Gandrīz uzreiz gaisā uzvirvoja kādas siltas būtnes aromāts. *Mežasuns ir atsaucies manam lūgumam!* Vaukšķis vairs nešķieda ne mirkli, pūloties sadzīt pēdas. Viņš aiztipināja pāri skraukstīgajam zālienam, līdz nonāca pie nelielas garķepaiņu koka būdas pagalma tālākajā malā. Suņukam par vilšanos, aromāts te pagaisa. Vaukšķis sāka dedzīgi ošņāties.

Kur tas ir? Kur ir medījums?

Smarža atkal iesitās degunā, un suņuks aplaizījās – nebija šaubu, ka dzīvnieciņš ir turpat tuvumā. Brāļu un mūsu ķilkstēšana izgaisa. Vaukšķis koncentrējās tikai un vienīgi uz medījuma aromātu. Šķita, ka tas plūst no kādas vietas zem nelielās ēkas. Vaukšķis ar purnu pabikstīja koku. Būs kaut kā jātiek *zem tā*. Viņš pakašāja ar ķepām, taču ķerainā, sasalusī zāle

neļāva parakties apakšā. Suņukam paspruka kluss rūciens, bet viņš to norija.

Labam medniekam ir jābūt pacietīgam. Tā bija mācījusi mamma.

Vaušķis dziļi ievilka elpu un sakopoja domas. Viņš bija pārliecināts, ka aromāta avots ir meklējams zem koka sienām. Bija jābūt iespējai tikt tam klāt... Suņuks apmeta loku būdai. Smarža pieņēmas spēcā, un Vaušķa aste priecīgi ietrīsējās. Redz, kur ala! Dzīvnieciņš laikam bija izracis eju zem ēkas.

– Vaušķīt, ko tu tur dari? – pie caurspīdīgā akmens durvīm ierējās mamma.

– Neko, es tūlīt nākšu! – *Pārsteigšu mammu ar medījumu – viņa ar mani ļoti leposies!* Suņuks pameta žiglu skatienu uz mammu. Tai apkārt kūleņoja Pīkste, raujot viņu aiz astes. Tas uz brīdi novērsīs mammas uzmanību. *Man tikai vajag mazliet laika, lai tiktū klāt...*

Suņuks iebāza galvu alā. Tur bija pašauri, toties tagad daudz labāk varēja sajust saldi sāļo sīkās radības smaržu, un Vaušķim mutē saskrēja siekalas. Viņš iebāza purnu vēl dziļāk iekšā. Šķita, ka eja ved tieši zem koka ēkas grīdas. Dzīvnieks droši vien tur lejā gulēja – nebija dzirdama nekāda rosība, tikai smarža kļuva arvien stiprāka.

Vaušķis iestūma purnam blakus ķepu un ņēmās rakt. Zeme bija cieta un salta. Bija jāpieliek visi spēki, lai iedabūtu alā arī otru ķepu un pamazām iesprauktos dziļāk. Ar ķepām pa priekšu kļuva vieglāk izbrīvēt

ceļu. Alā iespīdēja saulesgaismas strēles, un Vaukšķis redzēja, ka ir spriedis pareizi, – ala nūdien stiepās zem garķepaiņu būdas. Viņš stiprāk iespieda ķepas aukstajā zemē un kārpījās, un raka, jūtot, kā siltā ķermenīša aromāts kļūst spēcīgāks. Suņuks pamazām ierakās aizvien dziļāk, līdz beidzot laukā palika tikai pakalkājas.

Piepeši iestājies klusums virs galvas lika Vaukšķim pierimt. Viņš bija pilnīgi nekustīgs, bet ķepas pēkšņi iegrimā. Suņuks mēģināja atmuguriski izrausties laukā, bet virsū uzgāzās sausas augsnes šalts, un apkārt iestājās tumsa. Pagaisa arī brāļu un māsu rejas.

– Palīgā! – Vaukšķis iebrēcās, iekampdams pilnu muti ar zemi un iegrimdams vēl dziļāk. Viņš ristīdamies drudžaini rēja, bet Zemessune apslāpēja balsi.

Stingās zemes važās Vaukšķis vairs īsti pat nesa-prata, uz kuru pusi ved ceļš augšup. Ausīs dunēja bailes. Viņš kārpījās, cik spēdams, bet katra kustība šķita ieogrūžam vēl dziļāk alā. Kad suņuks mitējās plosīties, lai atvilktu elpu, apkārt valdīja vien tumsa un klusums. Pat dzīvnieciņa smarža nebija jūtama. Sirds krūtīs smagi dauzījās, atceroties Pīkstes stāstīto, ka Zemessune mēdzot izsalkumā aprīt suņus. Toreiz viņš nebija noticējis mātai – kā gan viņa varētu to zināt? Bet tagad viņš vairs nebija tik pārliecināts... Suņuks elsdams tvēra pēc elpas un iesmilkstējās, saucot mammu. Jo vairāk viņš mētājās, jo ļaunāk kļuva. Sāka pietrūkt gaisa, un reiba galva.

Lūdzu, Zemessune! Vaukšķis klusībā lūdzās. Lūdzu, laid mani vaļā! Suņuks iztēlojās Zemessuni kā milzīgu, melnu nezvēru, tik lielu kā pati pasaule. Dīvainā kārtā vīzija nomierināja nervus, un Vaukšķis sāka elpot mierīgāk. Nākamajā mirklī viņš kaut ko izdzirdēja.

– Viss kārtībā, Vaukšķīt! Es tepat esmu.

Tā bija mamma! Sunes balss cauri smilšu kārtai skanēja slāpēti – izklausījās, it kā viņa būtu neiespējami augstu virs galvas.

– Vai tu mani dzirdi? Saglabā mieru un nāc šurp. Kusties pavisam lēnām.

Vaukšķis spēja izdabūt vien aizžņaugtu smilkstu.

– Es tepat vien esmu, Vaukšķīt, tepat esmu.

Suņuks piesardzīgi atspērās ar labo priekšķepu. Zeme visriņķī nodrebēja, bet neiegrima. Nākamajā mirklī Vaukšķis atspiedās uz kreisās priekšķepas un pievilka pakaļkājas pie ķermeņa. Viņš sāka lēnām virzīties turp, kur bija atskanējusi mammas balss.

– Tieši tā, Vaukšķīt, vēl tikai pavisam mazliet.

Nu jau balss likās tuvāk. Vaukšķis apspieda vēlēšanos lēkt un sīkiem soliņiem virzījās uz priekšu, stumjot ķermeni augšup. Brītiņu vēlāk purns jau iznira virs zemes, un Vaukšķis aizgūtnēm sāka kampt gaisu.

Brāļi un māsas ieķīlkestējās, bet mamma iesniedzās alā un ar zobiem satvēra suņuku aiz čupra. Spēcīgi parāvusi, viņa izvilka Vaukšķi laukā un nolika sev blakus.

Kucēni visi kā viens metās pie brāļa un ņēmās viņu laizīt un rotaļīgi tam kost.

– Mans muļķa brālis! – Pīkste bārās, viņu apmīļodama. – Man jau likās, ka esam tevi zaudējuši uz visiem laikiem!

– Ļaujiet viņam atelsties! – mamma noskaldīja, un kucēni pakāpās atpakaļ, lai viņa varētu notīrīt dēlam purnu. Sune piespieda degunu viņam pie sejas un ierūcās: – Vairs nekad tā nedari! – Tad viņas balss atmaiga. – Es negribu tevi zaudēt, mazais.

Suņuks aizvēra acis un ļāvās atvieglējuma vilnim.

– Es tā nobijos, – viņš mammai klusi atzinās. – Domāju, ka Zemessune ir mani aprijusi un vairs netikšu laukā. Mēģināju cīnīties pretī, bet kļuva tikai ļaunāk. Bailes mani pameta tikai tad, kad pārstāju pretoties.

Viņš atvēra acis.

Mamma viņu maigi uzlūkoja. – Tev nav jācīnās ar Zemessuni. Zemessune mūs saņem savā klēpī tad, kad mēs nomirstam, – sune atgādināja. – Līdz tam viņa mūs sargā un dod mums spēku. Viņa par mums gādā dienu un nakti. Kad tev viņu vajadzēs, viņa palīdzēs. – Vārdi atbalsojās Vaukšķim prātā arī tad, kad brāļi un māsas saspiedās apkārt un ņēmās tīrīt ar mēli viņam no kažociņa netīrumus.

Kad tev viņu vajadzēs, viņa palīdzēs...